

(спад виробництва, зміна цін і ставок за кредитами), тобто амортизація є стабільним джерелом фінансових ресурсів для модернізації. Крім того, при наявності амортизаційного фонду можна було б ці кошти використовувати за цільовим призначенням на оновлення обладнання. Прискорена амортизація дозволяє підприємцям отримувати додаткові кошти в перші роки використання основних засобів. Статистичні дані свідчать, що в Україні спостерігається зниження частки використання амортизації на капітальні інвестиції. Якщо в 2010 році від обсягу нарахованої амортизації на капітальні інвестиції було спрямовано близько 20 %, то в 2014 році – 13%.

Однією з причин низького рівня використання амортизаційних відрахувань на капітальні вкладення є відсутність системи контролю за нарахуванням і цільовим використанням цих коштів, так як вони поступають, зберігаються разом з обіговими. З метою впливу на дану ситуацію доцільно було б на рахунку 47 «Забезпечення майбутніх витрат і платежів» відкрити окремий субрахунок «Забезпечення відновлення необоротних активів» на якому обліковувати суми нарахованих і використаних амортизаційних відрахувань, коштів інших джерел. При створенні Державного банку розвитку всі кошти (внутрішніх і зовнішніх джерел) які призначені на капітальні інвестиції суб'єктів господарювання доцільно було б зберігати на рахунках у цьому банку і використовувати за цільовим призначенням.

Список використаних джерел.

1. Аналітична доповідь до Щорічного Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2015 році». – К.: НІСД, 2015. – С. 684 с.
2. Діяльність суб'єктів господарювання за 2013 рік: Статистичний збірник. – К.: Державна служба статистики України, 2013. – 474 с. [Електронний ресурс]: – Доступний з: <<http://ukrstat.gov.ua>>
3. Капітальні інвестиції в Україні. Статистичний бюлетень. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
4. Капітальні інвестиції в Україні у 2007-2011 роках. Статистичний збірник. Державна служба статистики України, 2012. – 122 с.

УДК 657

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ВИРОБНИЧИХ ВИТРАТ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

М. М. Зогуляк

*Мукачівський державний університет, вул. Ужгородська, 26,
м. Мукачево, Україна, 89600, e-mail: martha-pikula@yandex.ru*

Із метою здобуття конкурентних переваг, формування позитивного іміджу, завоювання довіри з боку кредиторів, інвесторів та партнерів підприємству потрібно мати повноцінну інформацію про результати його роботи та перспективи розвитку. У загальній системі обліку інформаційну базу для прийняття раціональних управлінських рішень (оперативних, тактичних, стратегічних) формує управлінський облік, виходячи зі специфіки діяльності підприємства, галузі економіки тощо. Очевидно, що

правильно організована управлінська діяльність забезпечує економічну самостійність підприємства. Важливим завданням управлінського обліку є підвищення ефективності планування, нормування, контролю та прийняття управлінських рішень. Незважаючи на широкий спектр наукових інтересів у сфері управління та обліку, на сьогодні ще не сформовано єдиної та найбільш ефективної моделі управлінського обліку витрат підприємства. Тому дане питання не втрачає своєї актуальності та залишається предметом сучасних наукових дискусій.

Найвні методики та програмні продукти дозволяють оцінювати, контролювати діяльність фірми на основі широкого набору аналітичних показників, що забезпечує оперативність обліку та зміцнює систему внутрішнього контролю в цілому. Виходячи зі сфери діяльності, зумовлюється і різноманітність поглядів керівництва щодо побудови системи управлінського обліку на окремо взятому підприємстві. Торгівля, виробництво, зв'язок та інші сфери діяльності потребують збору та узагальнення специфічної для цих галузей інформації. Зокрема, витрати виробництва доцільно деталізувати за господарськими та географічними сегментами, підрозділами організації, кошторисами накладних витрат і витрат на капітальне будівництво, інвестиції тощо [1]. Так, наприклад, великі промислові підприємства мають, як правило, кілька допоміжних виробництв: інструментальні, ремонтні, енергетичні, транспортні, лісопилні цехи. Залежно від технології виробництва, складу та характеру продукції (робіт, послуг) допоміжні виробництва можна поділяти на такі, що виробляють різнорідну продукцію (виконують роботи, надають послуги) і ті, що виробляють однорідну продукцію (надають послуги) [2]. Вибір системи обліку витрат і калькулювання собівартості продукції залежатиме від того, до якої із наведених підгруп відноситься відповідна виробнича дільниця підприємства тієї чи іншої галузі. Як правило, зведена інформація про виробничі витрати є загальною і не дозволяє проводити глибокий аналіз. Тому з метою деталізації цих витрат, забезпечення взаємозв'язку між витратами, доходами і діями конкретних осіб, а, отже, і підвищення дієвості функцій контролю, необхідно забезпечити формування інформації та її облік у розрізі відповідних зон (місць виникнення витрат і центрів відповідальності), кількість яких залежить від особливостей технології виробництва, організації праці, а також від бажання керівництва мати додаткові точки контролю витрат у структурному підрозділі підприємства та мати змогу віднести на конкретну особу відповідальність за фактичний рівень витрат [3].

Отже, для того, щоб забезпечити своєчасною та достовірною інформацією управління підприємством (оперативне, стратегічне, економічне, технологічне, інноваційне, структурне), необхідно розробляти таку систему управлінського обліку витрат, яка б дозволила швидко отримувати цілісну картину діяльності господарюючого суб'єкта у розрізі всіх її елементів. Також наведений приклад організації обліку виробничих витрат наводить на думку про необхідність постійного вдосконалення інформаційних потоків, розробки нових методик створення корисних інформаційних продуктів з метою підготовки, обґрунтування та прийняття управлінських рішень щодо політики управління витратами підприємства.

Список використаних джерел:

1. Нападовська Л.В. Управлінський облік: Монографія. – Дніпропетровськ: Наука і освіта, 2000. – 356с.

2. Войтенко Т., Вороная Н. Усе про облік витрат на виробничому підприємстві [текст]: навч. посібн. / [Т. Войтенко, Н. Вороная]. – Харків: Фактор, 2005. – 266с.

3. Управлінський облік [текст]: підруч. / [І.Д. Фаріон, Т.М. Писаренко]. – Київ: ЦУЛ, 2012.- 792с.

УДК 657.471

ВСТАНОВЛЕННЯ КОНТРОЛЬНИХ ТОЧОК ОБЛІКУ ВИТРАТ ПРИ ВИРОБНИЦТВІ СИРУ ДОМАШНЬОГО

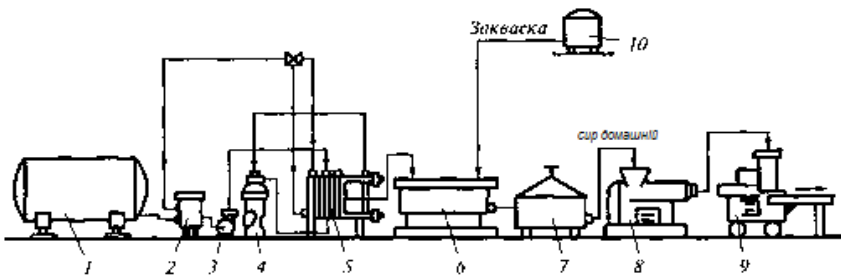
О.А.Колібаба

*ЛНУ імені Івана.Франка, вул.Університетська, 1, м.Львів, 79000,
e-mail: O.Kolibaba@i.ua*

Вступ. На кожному виробничому підприємстві присутні витрати. Якщо випуск продукції даного підприємства можна поділити на певні етапи, доцільним є застосування методу контрольних точок витрат. Він базується на розподілі витрат життєвого циклу продукту за процесами і здійсненні точкового контролю на кожному з них [1, с.265].

Текст доповіді. Під точками контролю розуміємо етапи виробничого процесу, на яких можливе проведення контролю і які мають важливе значення для того, щоб запобігти виникненню або мінімізувати до прийняттого рівня ризик виходу за критичні межі виробничих витрат [2, с.173]. Для правильного встановлення точок потрібне: чітке визначення етапів процесу управління витратами, розроблені методи оцінки ефективності заходів щодо управління витратами та вибір інструментів управління витратами.

Розглянемо процес виробництва домашнього сиру (рис.1):

Рисунок 1 – Технологічна схема виробництва сиру домашнього

1- смінь для зберігання; 2-балансувальний бачок; 3-насос; 4-секція рекуперації; 5-пастеризаційно-охолоджувальна установка; 6-сирні ванни; 7-прес-візок; 8-двухциліндровий охолоджувач; 9-фасувальна машина; 10-заквасочник.

Джерело: [3].

Процес встановлення контрольних точок щодо моніторингу за виробничими витратами полягає у визначення етапів (операцій) технологічного процесу, в яких треба мінімізувати негативний вплив